Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 17 септември 2015 година [1]

Съединени дела C-659/13 и C-34/14

C & J Clark International Ltd (C-659/13)
срещу
The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
(Преюдициално запитване, отправено от Първоинстанционния съд (отделение по данъчни дела) (First-tier Tribunal (Tax Chamber), Обединено кралство)
и
Puma SE (C-34/14)
срещу
Hauptzollamt Nürnberg

(Преюдициално запитване, отправено от Финансовия съд на Мюнхен (Finanzgericht München, Германия)

„Преюдициално запитване — Дъмпинг — Валидност на Регламент (ЕО) № 1472/2006 — Внос на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам"

1. По настоящите дела Съдът следва да се произнесе дали Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам [2] трябва да се обяви за невалиден, по-специално поради това, че Европейската Комисия не е разгледала исканията на производители-износители от Китай и Виетнам да се ползват от статута на дружество, работещо в условията на пазарна икономика (наричано по-нататък „ДПИ"). Съдът следва също да се произнесе какви биха били последиците от такава невалидност.

I – **Правна уредба**

A– *Международното право*

2. Споразумението за прилагане на член VI от Общото споразумение по митата и търговията (1994) (СТО-ГАТТ 1994) [3] е част от приложение 1 А към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО) [4].

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 275, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 3, наричан по-нататък „спорният регламент".

3 — OBL 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112, наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение".

4 — Споразумение, подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3).

3. Член 6.10 от Антидъмпинговото споразумение гласи:

„Като правило властите следва да определят индивидуален марж на дъмпинга относно всеки засегнат износител или производител на разследваната стока. В случаите, когато броят на производителите, износителите и вносителите или на видовете стоки е толкова голям, че да направи неприложимо такова определяне, властите могат да ограничат проучването до разглеждане на достатъчен брой заинтересовани страни или стоки, като използват група избрани образци, която е статистически валидна от гледна точка на информацията, с която разполагат властите по време на подбора, или въз основа на най-високия процент от обема на износа от въпросната държава, който може основателно да бъде разследван“.

4. По смисъла на член 9.2 от това споразумение:

„Когато антидъмпингово мито се въвежда, по отношение на която и да било стока, това мито се събира в съответния размер във всеки отделен случай, на недискриминационна основа, върху целия внос на такива стоки от всички източници, за които е установено, че правят дъмпинг или предизвикват вреда, освен вноса от онези източници, чиито гаранции по цените съгласно условията в това споразумение са приети. Властите следва да назоват доставчика или доставчиците на засегнатата стока. В случай че има няколко доставчици от една и съща държава и е невъзможно да бъдат назовани всички, властите могат да назоват страната доставчик. Ако са засегнати няколко доставчици от повече от една държава, властите могат да назоват или всички тези доставчици, или — ако това е невъзможно — засегнатите държави“.

Б– *Правото на Съюза*

1. Митническият кодекс

5. Член 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността[5] предвижда следното:

„1. Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Опрощаване на вносните и износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет техният размер не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато фактите, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на размера на недължими сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

2. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове.

Удължаване на този срок се допуска, когато заинтересуваното лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде молбата си за целта в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила.

5 — ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“.

Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване“.

2. Основният регламент

6. Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност [6], цели да транспонира антидъмпинговите правила, съдържащи се в Антидъмпинговото споразумение. С тази цел в него се определят правила, отнасящи се по-специално до изчисляването на дъмпинговия марж, процедурите за започване и провеждане на разследване, въвеждането на временни и окончателни мерки, както и до срока на действие и преразглеждането на антидъмпингови мерки.

7. Член 1 от основния регламент предвижда:

„1. Антидъмпингово мито може да се прилага за всяка антидъмпингова стока, чието пускане в свободно обращение в Общността причинява вреда.

2. Един продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за Общността е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа.

[…]“.

8. Член 2 от този регламент гласи:

„А. Нормална стойност

1. Нормалната стойност се основава обикновено на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия.

Когато обаче износителят в страната на износа не произвежда или не търгува със сходен продукт, нормалната стойност се определя на основата на цените на други продавачи или производители.

Цените по сделки между страни, които се явяват съдружници или които прилагат компенсационно споразумение помежду си, не се считат за част от обичайните търговски условия и не могат да служат като основа за определяне на нормалната стойност, освен ако се установи, че цените не са повлияни от връзката между тези страни.

За да се определи дали две страни са съдружници, може да се вземе предвид дефиницията за свързани страни, съдържаща се в член 143 от Регламент […] № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 г. за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент […] № 2913/92 [7].

2. Продажбите на сходен продукт, предназначен за вътрешния пазар, обикновено се използват за определяне на нормалната стойност, ако тези продажби съставляват 5 или повече на сто от обема на продажбите на разглеждания продукт в Общността.

6 — ОВ L 56, стр. 1 и поправка ОВ L 263, 2000 г., стр. 34, изменен с Регламент (ЕО) № 2117/2005 на Съвета от 21 декември 2005 г. (ОВ L 340, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223, наричан по-нататък „основният регламент“).

7 — ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

Въпреки това, по-нисък обем на продажбите може да се използва, ако, например, практикуваните цени се считат за представителни за съответния пазар.

3. Когато няма продажби или има нисък обем на продажби на сходен продукт при обичайни търговски условия или когато поради специфичната пазарна ситуация такива продажби не позволяват да се направи точно сравнение, нормалната стойност на сходен продукт се определя на основата на разходите за производство в страната на произхода, увеличена с обосновани по размер разходи за реализация, общи и административни разходи и реализиране на печалба, или на основата на експортните цени, при обичайни търговски условия, при износ за съпоставима трета страна, при условие че тези цени са представителни. Може да се смята, че съществува специфична пазарна ситуация за въпросния продукт по смисъла на първата алинея, inter alia, когато цените са изкуствено занижени, когато има значителна бартерна търговия или когато съществуват нетърговски споразумения за преработка.

4. Продажбите на сходен продукт на вътрешния пазар на страната на износа или експортните продажби за трета страна на цени под разходите (постоянни и променливи) за производство на единица продукция плюс разходите за реализация, общите и административни разходи, могат да не се считат за сключени при обичайни търговски условия по ценови причини и могат да не бъдат взети предвид при определяне на нормалната стойност, само ако е установено, че продажбите са реализирани за продължителен период от време в значителни количества и на цени, които не осигуряват покриването на всички разходи в разумен срок.

Цени, които са под разходите към момента на продажба, но надвишават среднопретеглените разходи за периода на разследване, се приема, че осигуряват покриване на разходите в разумен срок.

За продължителен период от време обикновено се счита срок от една година, но не по-кратък от шест месеца, а за продажби за продължителен период на цени, по-ниски от разходите за единица продукция се счита, че са в значителни количества, ако се установи, че среднопретеглената продажна цена е по-ниска от среднопретеглените разходи за единица продукция или ако се установи, че обемът на продажбите на цени под разходите за единица продукция е не по-нисък от 20 % от продажбите, използвани за определяне на нормалната стойност.

5. Разходите се определят обикновено въз основа на счетоводните книги, водени от разследваното лице, при условие че тези книги са водени в съответствие с общоприетите счетоводни стандарти на съответната страна и е видно, че те отразяват достоверно разходите, свързани с производството и реализацията на разглеждания продукт. Ако разходите, свързани с производството и продажбата на продукта, обект на разследването, не са добре отразени в документите на съответното лице, те се коригират или установяват на базата на разходите на други производители или износители в същата страна или, когато такава информация не е на разположение или не може да се използва, на всяка друга приемлива основа, включително информация от други представителни пазари.

Вземат се предвид всички предоставени доказателства за подходящо разпределение на разходите, при условие че е видно, че тези разходи са вече усвоени. При липса на друг по-подходящ метод с предимство се прилага разпределението на разходите на основата на оборота. Разходите се коригират по съответния начин с извънредните разходи, направени във връзка с бъдещо и/или текущо производство, освен ако тези разходи не са включени вече в разпределението на разходите по настоящата алинея.

Когато за част от периода, необходим за възстановяването им, разходите са повлияни от използването на нови производствени мощности, изискващи значителни допълнителни инвестиции или от нисък коефициент на използваемост на мощности, в резултат на операции по въвеждането, извършени изцяло или отчасти през разследвания период, средните разходи за етапа на въвеждане се определят съгласно гореспоменатите правила за разпределяне на разходите към края на етапа на въвеждане и се включват на този етап, за съответния период, в среднопретеглените разходи, посочени в параграф 4, втора алинея. Продължителността на етапа на въвеждане се определя в зависимост от обстоятелствата, характерни за разглеждания производител или износител, но не може да превишава необходимия начален етап от срока за покриване на разходите. Коригирането на разходите за разследвания период отчита информация, отнасяща се до етапа на въвеждане, продължаващ и след разследвания период, ако тази информация бъде предоставена преди провеждането на проверки на място и в рамките на три месеца от откриване на разследването.

6. Размерът на разходите за реализация, общите и административните разходи и размерът на печалбата се определят на основата на действителните данни за производството и продажбите на сходен продукт при обичайни търговски условия, като данните се предоставят от разследвания износител или производителя. Когато тези размери не могат да бъдат определени на основата на тези данни, те могат да се определят на основата на:

а) среднопретеглените действителни суми на други производители или износители, по отношение на които се провежда разследване на производството и продажбите на сходен продукт на вътрешния пазар на страната на произхода;

б) действителните суми, приложими за разглеждания износител или производител, при обичайни търговски условия, по отношение на производството и продажбите на продукти от същата обща категория на вътрешния пазар на страната на произхода;

в) всеки друг обоснован метод, при условие че размерът на определената чрез него печалба не превишава печалбата, обичайно реализирана от други износители или производители при продажба на продукти от същата обща категория на вътрешния пазар на страната на произхода.

7.

а) В случай на внос от страни без пазарна икономика […] нормалната стойност се определя на основата на цената или изградената стойност в трета страна с пазарна икономика или цената от такава трета страна към други страни, включително Общността, или ако това не е възможно, на всяка друга разумна основа, включително и цената, действително платена или платима в Общността за сходни продукти, подходящо коригирана, ако е необходимо, за да се включи разумен марж на печалба.

[…]

б) В антидъмпингови разследвания, които се отнасят до внос от Китайската народна република, от Виетнам […], нормална[та] стойност се определя в съответствие с параграфи от 1 до 6, ако е показано, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, които са обект на разследване и в съответствие с критериите и процедурите, посочени в буква в), че преобладават условия на пазарна икономика за този производител или производители по отношение на производството и търговията на съответния сходен продукт. Когато случаят не е такъв, ще се прилагат правилата, описани в буква а).

в) Исканията по буква б) се представят в писмен вид и трябва да съдържат достатъчни доказателства, че производителят действа в условията на пазарна икономика, тоест ако:

— решенията на дружествата във връзка с цените, разходите и вложените материали, включително, например, суровините, разходите за технологии и труд, продукция, продажби и инвестиции, се взимат в отговор на сигнали от пазара, които отразяват предлагането и търсенето, и без значителна намеса на държавата в това отношение, а разходите за основните вложени материали отразяват в голяма степен пазарните стойности;

— дружествата имат ясен основен комплект счетоводна документация, която се подлага на независим одит в съответствие с международните счетоводни стандарти и се прилага във всички случаи;

— производствените разходи и финансовото положение на дружествата не са обект на значителни нарушения, пренесени от предишната система на непазарна икономика, по-специално във връзка с амортизацията на активите, други отписвания на активи, бартерна търговия и плащане чрез компенсиране на дългове;

— разглежданите дружества са обект на законодателство относно несъстоятелност и собственост, което гарантира правна сигурност и стабилност за действието на дружествата,

и

— превръщането на обменните курсове се извършва по пазарен курс.

Определянето дали производителят отговаря на гореспоменатите критерии се извършва в рамките на три месеца от откриването на разследването, след конкретни консултации с консултативния комитет и след като на промишлеността на Общността бъде дадена възможност да изрази мнението си. Това определение остава в сила по време на цялото разследване. […]“.

9. Член 3 от основния регламент гласи:

„1. По смисъла на настоящия регламент „вреда“, освен ако не е установено друго, означава причиняване на съществена вреда на промишлеността на Общността, опасност от причиняване на съществена вреда на промишлеността на Общността или съществено забавяне на процеса на създаване на такава промишленост и се тълкува съгласно разпоредбите на настоящия член.

2. Установяването на вреда се основава на достоверни доказателства и обективно изследване на следните два фактора: а) обем на дъмпинговия внос и ефект на този внос върху цените на сходни продукти на Общия пазар; и б) последвалото от този внос въздействие върху промишлеността на Общността.

[…]

7. Изследват се и всички известни фактори, различни от дъмпинговия внос, които в същото време причиняват вреда на промишлеността на Общността, за да се гарантира, че вредата, причинена от тях, не се приписва на дъмпинговия внос по параграф 6. Фактори, които може да се изследват в тази връзка, са обемът и цените на вносни продукти, които не се продават на

дъмпингови цени, свиване на търсенето или промени в потреблението, ограничителни търговски практики на производители от трети страни и такива от Общността и конкуренция между същите тези производители, развитие на технологиите, експортният потенциал и производителността на промишлеността на Общността.

[…]“.

10. Съгласно член 5 от същия регламент, озаглавен „Откриване на процедура“:

„1. Освен в случаите, предвидени в параграф 6, разследване за установяване на съществуването, степента и въздействието на предполагаем дъмпинг се открива въз основа на писмена жалба от физическо или юридическо лице, или от сдружение, което не е юридическо лице, като то действа от името на промишлеността на Общността.

[…]

4. Разследването съгласно параграф 1 започва само когато е проверено в каква степен производителите на подобния продукт в Общността поддържат или възразяват срещу жалбата и когато въз основа на това е установено, че жалбата е подадена от индустрията на Общността или от нейно име. Жалбата се счита за подадена от индустрията на Общността или от нейно име, ако е подкрепена от тези производители в Общността, чието съвкупно производство съставлява над 50 % от общото производство на подобния продукт, произведен от този дял на индустрията на Общността, който подкрепя или възразява срещу жалбата. Разследване не се открива обаче, ако производителите от Общността, които изрично поддържат жалбата, съставляват по-малко от 25 % от общото производство на Общността на сходния продукт, произвеждан от промишлеността на Общността.

[…]“.

11. Член 9 от този регламент предвижда следното:

„[…]

5. Антидъмпингово мито се налага в подходящ за всеки случай размер, на недискриминационна основа, върху вноса на даден продукт от всеки източник, за който се установи, че е обект на дъмпинг и причинява вреда, с изключение на внос от онези източници, от които са приети гаранции съгласно условията на настоящия регламент. Регламентът, с който се налага митото, посочва митото за всеки доставчик или, ако това е неприложимо и, най-общо, когато член 2, параграф 7, буква а) се прилага, съответната доставяща страна.При все това, когато е приложим член 2, параграф 7, буква а), се определя индивидуално мито за износителите, които могат да докажат, на базата на надлежно обосновани искания, че:

а) в случая на предприятия, притежавани изцяло или частично от чуждестранни лица, или на съвместни предприятия, износителите са свободни да репатрират капитала и печалбите;

б) експортните цени, количествата, условията и параметрите на продажбата са определени свободно;

в) повечето от акциите принадлежат на частни лица; държавните служители, участващи в борда на директорите или заемащи ключови позиции в управлението са или малцинство или трябва да се докаже, че дружеството, въпреки това е достатъчно независимо от държавна намеса;

г) обмяната на валута се извършва по пазарен курс, и

д) държавната намеса не е такава, че да позволи заобикаляне на мерките, ако на отделните износители се определят различни митнически ставки.

6. Когато Комисията е ограничила разследването в съответствие с член 17, антидъмпинговото мито, приложено към внос от износители или производители, които са заявили себе си в съответствие с член 17, но които не са били включени в разследването, не надвишава среднопретегления дъмпингов марж, установен за подбраните в представителната извадка страни. За целите на настоящия параграф, Комисията не взема предвид дъмпингов марж, който е равен на нула или е de minimis, както и дъмпингов марж, установен при обстоятелствата, посочени в член 18. Индивидуални мита се налагат към вноса на износителите или производителите, на които е предоставено индивидуално третиране[8], както е предвидено в член 17“.

12. Член 11, параграф 8, първа и втора алинея от основния регламент гласи:

„Независимо от параграф 2 вносител може да предяви искане за възстановяване на събрани мита, ако се докаже, че дъмпинговият марж, на чиято основа са платени митата, е бил елиминиран или редуциран до ниво, по-ниско от нивото на действащото мито.

При предявяване на искане за възстановяване на антидъмпингови мита вносителят подава заявление до Комисията. Заявлението се депозира чрез държавата членка, на територията, на която продуктите са допуснати за свободно обращение, в рамките на шест месеца, считано от датата, на която размерът на наложените окончателни мита е бил надлежно определен от компетентните органи или считано от датата, на която е взето решение да се съберат окончателно обезпечените като временно мито суми. Държавите членки незабавно препращат заявлението до Комисията“.

13. Накрая, съгласно член 17 от този регламент, който се отнася до представителната извадка:

„1. Когато броят на жалбоподателите, износителите или вносителите, видовете продукти или броят на сделките е голям, разследването може да се ограничи до приемлив брой страни, продукти и сделки чрез използването на представителни извадки, които са статистически валидни, въз основа на наличната информация по време на подбора, или да се ограничи до най-големия представителен обем на производство, продажби или износ, чието изследване е възможно в рамките на наличното време.

[…]

3. В случаите на ограничено разследване в съответствие с настоящия член все пак се определя индивидуален дъмпингов марж за всеки износител или производител, различен от първоначално подбраните, който представи в срока, определен от настоящия регламент, необходимата информация, освен ако броят на износителите или производителите е толкова голям, че индивидуалните разследвания биха затруднили разследването неоправдано и биха забавили приключването му в надлежен срок.

[…]“.

8 — По-нататък „ИТ“.

3. Спорният регламент

14. След разследване, започнало на 7 юли 2005 г., на 23 март 2006 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 553/2006 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам [9].

15. Съветът на Европейския съюз приема спорния регламент на 5 октомври 2006 г. Този регламент налага окончателно антидъмпингово мито върху вноса на обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам. Комисията прилага процедурата, предвидена в член 2, параграф 7 от основния регламент и съгласно член 17 от същия регламент прибягва до техниката на представителната извадка, за да определи антидъмпинговите мита, като взема представителна извадка от китайски и виетнамски производители-износители (наричана по-нататък „представителната извадка“).

16. Съгласно член 1, параграф 3 от спорния регламент ставката на антидъмпинговото мито е определена в размер на 16,5 % за всички дружества, установени в Китай, с изключение на Golden Step Industrial Co. Ltd (наричано по-нататък „Golden Step“) и в размер на 10 % за всички дружества, установени във Виетнам. Ставката на Golden Step, на което е предоставен статут на ДПИ по смисъла на член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент, е определена в размер на 9,7 %.

17. Член 3 от спорния регламент предвижда прилагането му в продължение на две години. С приемането на регламента за прилагане (ЕС) № 1294/2009 [10] Съветът удължава с петнадесет месеца валидността на антидъмпинговите мита, установени от спорния регламент, тоест до края на март 2011 г.

II – **Фактите в главното производство**

18. Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd и Risen Footwear (HK) Co. Ltd (наричани по-нататък заедно „Brosmann и др.“) подават жалба срещу решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67), с което Общият съд на Европейския съюз отхвърля жалбата им за частична отмяна на спорния регламент. Zhejiang Aokang Shoes Co. Ltd (наричано по-нататък „Zhejiang Aokang“) също сезира Съда с жалба срещу решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (T-407/06 и T-408/06, EU:T:2010:68), с което Общият съд отхвърля жалбата му за частична отмяна на същия регламент. Brosmann и др., както и Zhejiang Aokang по същество искат от Съда да отмени тези решения, както и спорния регламент в частта, която се отнася до тях.

19. Съдът уважава искането им и отменя посочените решения, както и спорния регламент в частта, която се отнася до Brosmann и др. [11], както и в частта, която се отнася до Zhejiang Aokang [12].

9 — ОВ L 98, стр. 3, наричан по-нататък „временният регламент“.

10 — Регламент на Съвета от 22 декември 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа с произход от Виетнам и с произход от Китайската народна република, приложимо и към вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа, доставяни от Административен район със специален статут Макао, декларирани или не с произход от Административен район със специален статут Макао, след преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета (ОВ L 352, стр. 1, наричан по-нататък „регламентът за удължаване“).

11 — Вж. решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53).

12 — Вж. решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

20. В тези решения Съдът приема по-специално, че дори когато Комисията прибягва до техниката на представителната извадка „задължението на Комисията да се произнесе по искане на оператор, който желае да се ползва от ДПИ, изрично следва от член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент. Всъщност тази разпоредба установява задължението за определяне на нормалната стойност в съответствие с параграфи 1—6 от същия член, ако е разкрито, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, че за тези производители преобладават условия на пазарна икономика. Подобно задължение относно признаването на икономическите условия, в които действа всеки производител по отношение на производството и търговията на въпросните подобни стоки, не зависи от начина, по който се изчислява дъмпинговият марж“ [13].

А– *Дело C-659/13*

21. От 1 май 2007 г. до 31 август 2010 г. C &J Clark International Ltd (наричано по-нататък „C & J Clark“) извършва внос на обувки с горна част от кожа от Китай и от Виетнам. Съгласно разпоредбите на спорния регламент този внос е обложен с антидъмпингово мито.

22. На 30 юни 2010 г. C & J Clark подава искане на основание член 236 от Митническия кодекс за възстановяване на антидъмпингово мито в размер на 42 592 829,52 GBP (лири стерлинги), платено от него за този внос. Основанията за това искане са, че делата, по които са постановени решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53), както и решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710) по това време са били висящи пред Съда и че според C & J Clark, ако тези жалби бъдат уважени, би следвало да му бъдат възстановени заплатените от него антидъмпингови мита.

23. След обявяване на решенията по тези дела C & J Clark отново иска да му бъдат възстановени антидъмпинговите мита, които то е заплатило, като приема, че тези решения са приложими и за неговите доставчици. На 13 март 2013г., Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs отхвърлят искането, тъй като никаква част от внесените от C & J Clark стоки не била от износители/производители, посочени в тези решения.

24. На 11 април 2013 г. C & J Clark подава жалба срещу това решение до Първоинстанционния съд (отделение по данъчни дела), с която оспорва валидността на спорния регламент.

Б– *Дело C-34/14*

25. От 2006 г. до 2011 г. Puma SE (наричано по-нататък „Puma“) извършва внос в Европейския съюз на обувки с горна част от кожа от Китай и от Виетнам. Съгласно разпоредбите на спорния регламент за този внос то е заплатило антидъмпингови мита общо в размер на 5 059 386,70 EUR. Неговите доставчици са китайски предприятия, а също и виетнамски, както и техните свързани предприятия.

26. Някои от тези доставчици са включени в представителната извадка по време на разследването и са били проверени на място. Други доставчици на Puma, които са били готови да сътрудничат, не са били взети предвид в представителната извадка.

13 — Вж. решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 38). Вж. също решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 28—30).

27. На 21 декември 2011 г. и на 20 януари 2012 г. Puma отправя искания до Hauptzollamt Nürnberg (Митническа служба на Нюрнберг) за възстановяване на антидъмпинговите мита, внесени в периода от 7 април 2006 г. до 1 април 2011 г. с общ размер 5 100 983,90 EUR на основание на член 236 от Митническия кодекс. Едновременно с това Puma иска да бъде удължен срокът за възстановяване на вносните митни сборове, за да покрие целия разглеждан период, а следователно и със задна дата, считано от 7 април 2006 г.

28. С решение от 5 юли 2012 г. Митническата служба на Нюрнберг отхвърля искането на Puma, с мотива че спорният регламент е отменен от Съда само в частта, която се отнася до определени производители, сред които няма негов доставчик.

29. На 18 юли 201 г. Puma подава жалба по административен ред срещу това решение, като едновременно с това променя размера на сумата, която иска да му се възстанови и която сега е в размер на 5 059 386,70 EUR. С решение от 13 ноември 2012 г. Митническата служба на Нюрнберг отхвърля подадената по административен ред жалба.

30. Ето защо Puma подава жалба по съдебен ред срещу това решение пред Финансовия съд на Мюнхен.

III – **Преюдициални въпроси**

31. Първоинстанционният съд (отделение по данъчни дела) и Финансовият съд на Мюнхен изпитват съмнения относно валидността на спорния регламент. Поради тази причина те решават да спрат производството и да поставят преюдициални въпроси на Съда.

A– *Дело C-659/13*

32. Първоинстанционният съд (отделение по данъчни дела) поставя на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от основния регламент, като се има предвид, че Комисията не е разгледала исканията за третиране като ДПИ, нито за ИТ, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които не са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от основния регламент?

2) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, като се има предвид, че Комисията не се е произнесла в рамките на три месеца след започването на процедурата по разследване по исканията за третиране като ДПИ, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които не са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от основния регламент?

3) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, като се има предвид, че Комисията не се е произнесла в рамките на три месеца след започването на процедурата по разследване по исканията за третиране като ДПИ, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от основния регламент?

4) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 3, член 4, параграф 1, член 5, параграф 4 и член 17 от основния регламент, като се има предвид, че недостатъчен брой представители на производството на Общността са оказали сътрудничество на Комисията, което да ѝ позволи да направи валидна оценка на вредата и съответно на причинно-следствената връзка?

5) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 3, параграф 2 от основния регламент и член 253 ЕО, като се има предвид, че доказателствата в преписката по разследването показват, че при оценката на вредата за производството на Общността са били използвани неверни по същество данни, и като се има предвид, че в спорния регламент не се съдържа никакво обяснение за причината, поради която тези доказателства не са били взети предвид?

6) Невалиден ли е спорният регламент, доколкото нарушава член 3, параграф 7 от основния регламент, като се има предвид, че последиците от други фактори, за които е известно, че причиняват вреда, не са били надлежно отделени и отграничени от последиците на вноса, за който се твърди, че е дъмпингов?

7) До каква степен съдилищата в държавите членки могат да се позовават на тълкуването на спорния регламент, което Съдът е направил в решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53), както и в решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), за да приемат, че сборове не са били дължими по смисъла на член 236 от Митническия кодекс от дружества, които, подобно на жалбоподателите по делата, по които са постановени тези решения, не са били включени в представителна извадка, но са подали искания за третиране като ДПИ и за ИТ, които не са били разгледани?“.

Б– *Дело C-34/14*

33. Финансовият съд на Мюнхен поставя на Съда следните въпроси:

„1) Валидни като цяло ли са спорният регламент и регламентът за удължаване, доколкото не са отменени с решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53), както и с решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710)?

2) В случай че отговорът на първия въпрос е отрицателен, но посочените регламенти не са невалидни като цяло:

   а) По отношение на кои износители и производители в Китай и Виетнам, от които Puma е получавало стоки през периода 2006—2011 г., са невалидни спорният регламент и регламентът за удължаване?

   б) Представлява ли пълната или частична отмяна на посочените регламенти непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс?“.

IV – **Анализ**

A– *Относно допустимостта на възражението за незаконосъобразност на спорния регламент и на регламента за удължаване*

34. Съветът и Комисията смятат, че жалбоподателите в главното производство не могат да предявят възражение за незаконосъобразност на спорния регламент пред запитващите юрисдикции. На първо място, Puma е имала възможността да подаде жалба за отмяна на този регламент пред съда на Съюза. В този смисъл Комисията припомня съдебната практика, създадена с решение TWD Textilwerke Deggendorf[14], по силата на което страна в производството не може чрез възражение да оспорва пред национален съд законосъобразността на акт на Съюза, ако е можела пряко да обжалва този акт и е допуснала предвиденият за тази цел преклузивен срок да изтече[15].

35. На второ място, Съветът и Комисията смятат, че жалбоподателите в главното производство са имали и възможността да обжалват на основание на член 11, параграф 8 от основния регламент, който предвижда, че вносител може да предяви искане за възстановяване на заплатени мита, ако се докаже, че дъмпинговият марж, на чиято основа са платени митата, е бил елиминиран или редуциран до ниво, по-ниско от нивото на действащото мито. Според тези институции чрез предявеното пред национална юрисдикция искане за установяване на невалидност, жалбоподателите в главното производство не могат да заобикалят по този начин изискванията и сроковете, предвидени в тази разпоредба. Ето защо съдебната практика в решение TWD Textilwerke Deggendorf[16] следвало да обхване и това положение.

36. На трето място, Съветът и Комисията смятат, че вносителите, каквито са C & J Clark и Puma, не могат да се позовават на твърдение за нарушение на правото да се разгледа искане за предоставяне на статут на ДПИ или за ИТ, за да се установи невалидност на спорния регламент и на регламента за удължаване. Според тези институции това право е субективно право, признато само на производителите-износители, които са подали такова искане.

37. Преди всичко напомням, че съгласно установената съдебна практика възможността страната да се позовава пред сезираната юрисдикция на невалидност на съдържащи се в актове на Съюза разпоредби предполага, че тя не е имала право да подаде пряко жалба по член 263 ДФЕС срещу тези разпоредби. Освен това от същата съдебна практика става ясно, че подобна пряка жалба трябва да е безспорно допустима[17].

38. По-специално относно регламентите за налагане на антидъмпингови мита Съдът приема, че тези регламенти, макар по естеството и по обхвата си да са нормативни актове, могат да засягат пряко и лично тези производители и износители на съответния продукт, за които въз основа на данните за търговската им дейност е установено, че носят отговорност за дъмпинговите практики. По принцип това се отнася за предприятия производители и износители, които могат да докажат, че са посочени в актовете на Съвета и на Комисията или че са засегнати от подготвителните разследвания. Същото се отнася и за тези вносители на съответния продукт, чиито препродажни цени са взети предвид за целите на определянето на експортните цени и които следователно са засегнати от констатациите по въпроса за наличието на дъмпинг[18]. Съдът също така е постановил, че вносителите, които са свързани с износители от трети

14 — C-188/92, EU:C:1994:90.

15 — Точки 17 и 18.

16 — C-188/92, EU:C:1994:90.

17 — Решение Валимар (C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 28 и 29 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, т. 18).

18 — Решение Валимар (C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 30 и 31 и цитираната съдебна практика).

държави, чиито продукти се облагат с антидъмпингови мита, могат да обжалват регламентите, с които се налагат тези мита, по-специално когато експортната цена е изчислена въз основа на прилаганите от тези вносители препродажни цени на общностния пазар и когато самото антидъмпингово мито е изчислено в зависимост от тези препродажни цени [19].

39. Комисията поддържа, че доколкото Puma е „Original equipment manufacturer“ [20], съгласно практиката на Съда е недопустимо да се прави възражение за незаконосъобразност по делата в главното производство. В съдебното заседание Комисията приема, че същото се отнася и за C & J Clark.

40. Вярно е, че в решенията Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет [21], както и в решение Gestetner Holdings/Съвет и Комисия [22] Съдът, без да квалифицира жалбоподателите като вносители или износители, е отчел особеностите в търговските отношения между тези жалбоподатели, разглеждани като OEM, и производителите, за които се отнасят антидъмпинговите мерки. Така той констатира, че с оглед на тези отношения въпросните OEM са засегнати от констатациите за съществуването на инкриминирана дъмпингова практика и че поради тази причина са пряко и лично засегнати от разпоредбите на разглежданите регламенти относно дъмпинговите практики на производителите [23], като по този начин им се предоставя право на жалба за отмяна на тези регламенти.

41. По-специално Съдът отбелязва, че за определянето на нормалната стойност маржът на печалбата на производителите-износители е преразгледан и намален, като са взети предвид особеностите на поддържаните търговски отношение между тях и OEM, довеждайки по този начин до дъмпингов марж, различен от дъмпинговите маржове, определени за продажбата на съответните продукти със собствената марка на износителя. Затова при определяне на антидъмпинговото мито са взети предвид всички дъмпингови маржове. Съдът отбелязва също така, че въпросните икономически оператори, сред които са OEM, са идентифицирани от институциите на Съюза [24]. Следователно няма съмнение, че тези OEM са засегнати от разследването и са индивидуализирани в разглежданите регламенти.

42. Случаят по разглежданите тук дела не е такъв.

43. При конкретните обстоятелства не става ясно нито от спорния регламент и от регламента за удължаване, нито от документите по преписката дъмпинговият марж да е установен въз основа на информация и икономически данни, предоставени от C & J Clark и Puma. За да докаже, че жалбоподателите в главното производство са могли да подадат жалба за отмяна на тези регламенти, Комисията се позовава на съображения 119 и 120 от временния регламент, както и на съображения 132—135 от спорния регламент.

44. В съображения 119 и 120 от временния регламент се посочва само, че някои заинтересовани страни смятат, че изборът на държавата аналог за определяне на нормалната стойност, а именно Федеративна република Бразилия, не е най-подходящият, доколкото някои китайски и виетнамски производители-износители не понасят определени разходи, каквито са разходите за научноизследователска и развойна дейност, които поради това са в тежест на клиентите, докато бразилските производители понасят тези разходи. Тези заинтересовани страни оспорват избора

19 — Пак там (т. 32 и цитираната съдебна практика).

20 — Наричан по-нататък „OEM“. OEM се определя от Съда като доставчик, който притежава собствена марка за продукти, произведени от други предприятия (вж. решение Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет, C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115, т. 3).

21 — C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115.

22 — C-156/87, EU:C:1990:116.

23 — Решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет (C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115, т. 16—20) и Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, EU:C:1990:116, т. 19—23).

24 — Пак там.

на тази държава, тъй като в действителност не съществувало ОЕМ, което водело до разлика в структурата на производствените разходи между държавите, засегнати от антидъмпинговите мерки, и Федеративна република Бразилия. Затова съображение 120 от временния регламент посочва само, че тази разлика не оправдава отхвърлянето на Федеративна република Бразилия като избор на държава аналог и че разходите могат да бъдат предмет на корекции в момента на установяване на нормалната стойност.

45. Що се отнася до съображения 132—135 от спорния регламент, констатирам, че чрез тях се цели да се оправдае корекцията на нормалната стойност, за да се вземат предвид разходите за научноизследователска и развойна дейност, които са различни в държавите, засегнати от антидъмпинговите мерки, и в държавата аналог.

46. Налага се констатацията, че при прочита на тези съображения не може да се установява, че C & J Clark и Puma са предоставили информация и икономически данни, които да послужат за изчисляване на дъмпинговия марж, а следователно и за индивидуализирането им спрямо всеки друг икономически оператор.

47. От друга страна, е важно да се вземе предвид определение FESI/Съвет [25], постановено във връзка с жалба за отмяна, подадена от Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI), на която Puma е член, срещу регламента за удължаване. FESI смята, че тя и нейните членове са лично засегнати с оглед на съдебната практика, намерила израз в решение Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет (C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115), както и в решение Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, EU:C:1990:116). Общият съд обаче приема, че FESI не е лично засегната, поради това че нейните членове са предоставили информация и данни през периода на преразглеждане [26], след който период е приет регламентът за удължаване.

48. По-точно Общият съд посочва в точка 49 от определението, че „[от този регламент] е видно, че институциите на Съюза са изследвали многобройни сложни икономически въпроси, за да направят прогноза за последиците от прекратяването на антидъмпинговите мерки. От това следва, че корекцията на вносната цена за изчисляване на маржа на подбиване на цените, за да могат да се отчетат разходите за проектантска, научноизследователска и развойна дейност на вносителите е само един от елементите, въз основа на които се прави изводът за вредата, и по никакъв начин не може да индивидуализира доставчиците на тази информация и тези данни по същия начин, както операторите по делата, по които са постановени [решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет (C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115) и Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, EU:C:1990:116)]".

49. Наред с това в точка 51 от определението FESI/Съвет (T-134/10, EU:T:2014:143) Общият съд обяснява, че „не е установено, че институциите на Съюза са основали изчислението на дъмпинговия марж на информация и данни, предоставени от членовете на жалбоподателя. От съображение 122 на регламента [за удължаване] и от съображения 133 и 135 от [спорния] регламент става ясно, че са взети предвид разходите за проектантска, научноизследователска и развойна дейност, които понасят бразилските производители, за да се направи корекция в зависимост от разликата между тези разходи и разходите за научноизследователска и развойна дейност, които понасят виетнамските и китайски производители. Без съмнение от съображение 135 от [спорния] регламент става ясно, че тази корекция държи сметка за възможните разлики между продажбите на ОЕМ и продажбите със собствена марка, но това не означава, че данните и информацията, предоставени от членовете на жалбоподателя, са използвани, за да се коригира нормалната стойност по начин, който да ги индивидуализира спрямо другите икономически оператори".

25 — T-134/10, EU:T:2014:143.

26 — Точка 54 от определението.

50. Като се имат предвид тези съображения смятам, че по всяка вероятност C & J Clark и Puma не са лично засегнати от спорния регламент и от регламента за удължаване и поради това те не са могли да подадат жалба за отмяна на тези регламенти съгласно член 263 ДФЕС. Поне съмнението относно допустимостта на такава жалба е съвсем реално. Припомням обаче, че възможността страната да оспорва пред сезираната юрисдикция законосъобразността на разпоредби, съдържащи се в актове на Съюза, предполага, че тази страна без всякакво съмнение не е имала правото да обжалва пряко тези разпоредби съгласно член 263 ДФЕС [27].

51. С оглед на трудността да се установи дали C & J Clark и Puma са имали или не възможността да подадат жалба за отмяна на спорния регламент и на регламента за удължаване изглежда, че изискването за ефективна съдебна защита налага да се приеме за допустимо възражението за незаконосъобразност на тези регламенти, което те са предявили пред запитващите юрисдикции.

52. По-нататък, намирам, че трябва да се отхвърли доводът на Съвета и на Комисията, според който след като C & J Clark и Puma са имали възможността да обжалват на основание на член 11, параграф 8 от основния регламент, те не могат да заобиколят предвидените в тази разпоредба изисквания и срокове чрез възражение за невалидност, направено пред национална юрисдикция.

53. Припомням, че въпросната разпоредба предвижда, че вносител може да предяви искане за възстановяване на събрани мита, ако се докаже, че дъмпинговият марж, на чиято основа са платени митата, е бил елиминиран или редуциран до ниво, по-ниско от нивото на действащото мито. Тази възможност се отнася за случаите, в които поведението на съответните производители-износители се е променило и е довело или до промяна на дъмпинговия марж, която се дължи на промяна на самата нормална стойност (редуциран марж), или на прекратяване на дъмпинговата практика (елиминиран марж). В тези точно определени случаи вносителите не оспорват законосъобразността на наложените им антидъмпингови мита, а се позовават на промяна в положението, която има пряко отражение върху първоначално определения дъмпингов марж.

54. Ясно е следователно, че жалбата по член 11, параграф 8 от основния регламент се различава от жалбата, подадена пред националните юрисдикции, при разглеждането на която възражението за незаконосъобразност на спорния регламент, предявено от жалбоподателите в главното производство, цели да се установи незаконосъобразността на внесените в полза на компетентните публични органи антидъмпингови мита, като по този начин се открива възможността да се иска тяхното възстановяване на основание на член 236 от Митническия кодекс.

55. Накрая, не споделям становището на Съвета и на Комисията, че вносители като C & J Clark и Puma не могат да се позовават на твърдение за нарушение на правото да се разгледа искане за предоставяне на статут на ДПИ или за ИТ, за да се установи невалидността на спорния регламент и на регламента за удължаване.

56. Нека отбележа, че Съдът многократно е разглеждал валидността на антидъмпингов регламент в рамките на възражение за незаконосъобразност, предявено от вносител, който е заплатил или трябва да заплати антидъмпингови мита. Така по делото, по което е постановено решението Ikea Wholesale [28], Съдът е разгледал валидността на антидъмпингов регламент с оглед по-специално на изчисляването на „конструираната“ нормална стойност на съответния продукт и на метода „зануливане“, използван за установяване на общия дъмпингов марж [29]. По делото,

27 — Вж. точка 34 от настоящото заключение.

28 — C-351/04, EU:C:2007:547.

29 — Точки 43—57.

по което е постановено решението Валимар [30], той е разгледал валидността на антидъмпингов регламент от гледна точка на метода за изчисляване на експортната цена при преразглеждане поради изтичане на срока на действието на антидъмпинговите мерки [31]. В по-ново дело, по което е постановено решение TMK Europe [32], се наложи Съдът да провери дали факторите, които не са свързани с вноса, могат да имат такова значение, че да поставят под въпрос наличието на причинно-следствената връзка между вредата, претърпяна от промишлеността на Общността, и дъмпинговия внос, довеждайки по този начин до невалидността на съответния антидъмпингов регламент [33].

57. По тези дела Съдът никога не е поставял под съмнение възможността вносителите да се позовават на нарушение на правото да се прилага определен метод за изчисляване на нормалната стойност или на износната цена за целите на определяне на антидъмпинговите мита.

58. Действително антидъмпинговите регламенти засягат вносителите като тези по посочените дела или като C & J Clark и Puma, както посочих, не поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица, а поради самото им обективно качество на вносители на разглежданите стоки, точно както засяга всеки друг оператор, който действително е или потенциално би бил в същото положение [34].

59. Като вносители на стоките, обложени с антидъмпингови мита, действието на регламент, установяващ тези мита, ги засяга пряко, доколкото те ще бъдат принудени да заплатят посочените мита често в размер, който не е за пренебрегване. Предоставянето обаче на статут на ДПИ на производител-вносител влияе върху определянето на нормалната стойност и in fine върху дъмпинговия марж и облагането с антидъмпингови мита [35]. По същия начин предоставянето на ИТ има за последица прилагането на индивидуално мито за производителите-износители, които отговарят на изискуемите условия, като по този начин позволява отличаването им от другите производители-износители [36] и прилагане спрямо тях доста често на по-малко антидъмпингово мито.

60. С оглед на изложените по-горе съображения смятам, че възражението на C & J Clark за незаконосъобразност на спорния регламент и възражението на Puma за незаконосъобразност на същия регламент и на регламента за удължаване са допустими.

Б– *Относно валидността на спорния регламент*

61. Следва да се уточни, че по дело C-34/14 запитващата юрисдикция има предвид валидността на спорния регламент и на регламента за удължаване. В това отношение тя уточнява, че съображенията, които излага в акта за преюдициално запитване, се ограничават до възраженията относно законосъобразността на спорния регламент, който е основният акт, докато регламентът за удължаване само удължава срока на валидност на антидъмпинговата

30 — C-374/12, EU:C:2014:2231.

31 — Точки 39—61.

32 — C-143/14, EU:C:2015:236.

33 — Точки 31—45.

34 — Решение Валимар (C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 37).

35 — Вж. член 2, параграф 7, буква б) и член 11 от основния регламент.

36 — Вж. член 9, параграф 5 от същия регламент.

мярка [37]. Ето защо разглеждането на въпросите, поставени от тази юрисдикция относно спорния регламент и изводите, които ще се изведат от това, се отнасят и за регламента за удължаване, доколкото той възпроизвежда методите, използвани за определяне на окончателните антидъмпингови мита.

1. Относно разглеждането на исканията за предоставяне на статут на ДПИ и за ИТ

62. Във връзка с първите въпроси по настоящите дела Съдът следва да се произнесе дали спорният регламент е невалиден поради нарушаване на член 2, параграф 7, букви б) и в) и член 9, параграф 5 от основния регламент. Всъщност C & J Clark и Puma смятат, че тези разпоредби са нарушени, доколкото исканията за предоставяне на статут на ДПИ и за ИТ, предявени от производителите-износители, които не са включени в представителната извадка, но чрез които те са внесли съответните стоки, не са били разгледани от Комисията.

63. В това отношение припомням, че в решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710) Съдът приема, че Комисията е задължена да се произнесе по искане на оператор, който желае да се ползва от статут на ДПИ, дори когато този оператор не е включен в представителната извадка [38].

64. Той действително посочва, че „член 2, параграф 7 от основния регламент е част от разпоредбите на този регламент, които са посветени единствено на определянето на нормалната стойност, докато член 17 от същия регламент относно изготвянето на извадка е част от разпоредбите, които се отнасят по-специално до наличните методи за определяне на дъмпинговия марж. Следователно става въпрос за разпоредби с различно съдържание и цел“ [39].

65. Съдът добавя, че член 2, параграф 7, буква c) от основния регламент „установява задължението за определяне на нормалната стойност в съответствие с параграфи 1—6 от същия член, ако е разкрито, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, че за тези производители преобладават условия на пазарна икономика. Подобно задължение относно признаването на икономическите условия, в които действа всеки производител по отношение на производството и търговията на въпросните подобни стоки, не зависи от начина, по който се изчислява дъмпинговият марж“ [40].

66. След като въз основа на тези мотиви Съдът достига до извода, че обжалваните решения следва да бъдат отменени, и след като преценява, че фазата на производство по делата позволява това, той приема, че спорният регламент следва да се отмени в частта, която се отнася до жалбоподателите по тези две дела [41].

67. Макар действително Съдът да приема в точка 32 от решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), че „неправилно Общият съд е отхвърлил в точка 91 от обжалваното съдебно решение доводите на жалбоподателя, според които член 2, параграф 7, букви б) и в) от основния регламент задължава Комисията да разгледа исканията за ДПИ/ИТ на оператори, които не са включени в представителната извадка“, като по този начин отменя решението на това основание, след това обаче само посочва, че Комисията е била длъжна да разгледа искане за предоставяне на статут на ДПИ. Следователно Съдът не е изразил становище по въпроса дали Комисията също има задължението да разгледа искане за ИТ.

37 — Вж. съображение 519 от регламента за удължаване.

38 — Вж. съответно точки 36—38 и 29—32 от тези решения.

39 — Вж. съответно точки 37 и 33 от посочените решения.

40 — Вж. съответно точки 38 и30.

41 — Вж. съответно точки 40—43 и 34—37.

68. Ето защо сега следва да се провери дали съществува такова задължение за Комисията.

69. Според последната тя не е длъжна да разглежда исканията за ИТ от производителите-износители, които не са включени в извадката, когато в приложение на член 17, параграф 3 от основния регламент стигне до извода, че изчисляването на индивидуални дъмпингови маржове би затруднило неоправдано нейната задача и би ѝ попречило да приключи разследването в надлежен срок.

70. Не споделям тази гледна точка.

71. Според мен разпоредбите както относно предоставяне на статут на ДПИ, така и относно ИТ имат съдържание и цел, различни от тези на член 17, параграф 3 от основния регламент.

72. ИТ може да бъде предоставено само на производители-износители, които се намират в държави, които нямат пазарна икономика. Предоставянето на ИТ позволява на производителя-износител да се определи индивидуално антидъмпингово мито, което в повечето случаи се оказва по-ниско от единната ставка, с която се облагат производителите-износители, намиращи се в държавата, която няма пазарна икономика. За да може да се ползва от такова третиране, производителят-износител трябва да предостави известна информация на Комисията, с която да докаже, че работи независимо от държавата, а именно, че е свободен да определя от правна и фактическа страна продажбите си за износ. За тази цел той трябва по-специално да докаже, че е свободен да репатрира капитала и печалбите в случая на предприятия, контролирани изцяло или частично от чуждестранни лица, че експортните цени, количествата, условията и параметрите на продажбата са определени свободно или още, че повечето от акциите принадлежат на частни лица [42].

73. Следователно член 9, параграф 5 от основния регламент установява критериите, които трябва да се удовлетворят, за да може да се ползва ИТ. Когато тези критерии са удовлетворени, предоставянето на ИТ ще послужи, за да се определи методът на изчисляване на нормалната стойност [43]. Само след използването на този метод на изчисляване, за да се определи нормалната стойност, и след като е определена износната цена, въз основа на информацията, предоставена от производителите-износители, ползващи се от ИТ, може на свой ред да се определи дъмпинговият марж. На този етап производителите-износители могат да поискат на основание на член 17, параграф 3 от основния регламент този марж да бъде определен индивидуално. В този случай Комисията може да уважи това искане или ако прецени, че броят на износителите-производители е толкова голям, че индивидуалните разследвания биха затруднили неоправдано разследването и биха забавили приключването му в надлежен срок, да отхвърли тази молба и да определи дъмпингов марж според мащаба на държавата.

74. Ясно е следователно, че искането за ИТ, точно както и искането за предоставяне на статут на ДПИ, трябва да се различава от искането за индивидуален дъмпингов марж. Поради тази причина според мен Комисията не може да разширява прилагането на член 17, параграф 3 от основния регламент относно исканията за ИТ, като е била длъжна да разглежда тези искания.

42 — Вж. член 9, параграф 5, букви а)—в) от основният регламент.

43 — Вж. решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67, т. 78), в което Общият съд правилно прави тази констатация, без обаче да изведе правилните последствия.

75. С оглед на всички изложени дотук съображения смятам, че спорният регламент е невалиден, доколкото в нарушение на изискванията на член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от основния регламент Комисията не е разгледала исканията за предоставяне на статут на ДПИ и за ИТ на производителите-износители от Китай и от Виетнам, които не са включени в представителната извадка. Тъй като регламентът за удължаване възпроизвежда антидъмпинговите мита, както те са определени от спорния регламент [44], той също трябва да бъде обявен за невалиден.

2. Относно последиците, които трябва да се изведат от пропускането на тримесечния срок за разглеждане на исканията за предоставяне на статут на ДПИ и за ИТ

76. Във връзка с втория и третия въпрос по дело C-659/13 и с първия въпрос по дело C-34/14 Съдът следва да се произнесе дали спорният регламент е невалиден, доколкото Комисията не се е произнесла в тримесечния срок по исканията за предоставяне на статут на ДПИ, предявени от производителите-износители, независимо дали са включени в представителната извадка.

77. Прилагането на решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) спрямо жалбоподателите в главното производство би означавало, че след като Комисията не е спазила тримесечния срок, предвиден в член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, за да разреши въпроса дали определен производител-износител отговаря на условията, за да се ползва от статут на ДПИ, това автоматично води до невалидност на спорния регламент. Що се отнася до Съвета и Комисията, те по-специално смятат, че от решение Ningbo Yonghong Fasteners/Съвет (C-601/12 P, EU:C:2014:115) става ясно, че неспазването на този срок може да доведе до отмяна на спорния регламент само ако жалбоподателите в главното производство докажат, че ако не е имало такова забавяне, Съветът е щял да приеме друг регламент, по-благоприятен за техните интереси.

78. Отбелязвам, че както става ясно от решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет [45], с третото си основание жалбоподателите са поддържали, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че те не могат да се позовават на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, що се отнася до собствените им искания за предоставяне на статут на ДПИ, тъй като тримесечният период „се отнася до случаите, при които Комисията е длъжна да разгледа“ исканията за статут на ДПИ/ИТ [46]. Като разглежда това основание, Съдът посочва само, че според тази разпоредба определянето дали производителят отговаря на посочените в първа алинея от същия параграф 7, буква в) критерии, за да се ползва от [статут на ДПИ], се извършва в рамките на три месеца от започването на разследването [47]. От друга страна, решението на Общия съд по това дело е отменено не само на това основание, но и на първите три основания, изложени от жалбоподателите [48].

44 — Вж. съображение 519 и член 1, параграф 3 от регламента за удължаване.

45 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.

46 — Точка 25.

47 — Точка 39.

48 — Точка 40.

79. Ето защо от прочита на решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет [49] е трудно да се направи извод, че според Съда неспазването на тримесечния срок, предвиден в член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, води автоматично до невалидност на спорния регламент. Освен това в точка 35 от решението си Ningbo Yonghong Fasteners/Съвет [50] Съдът обяснява, че в решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) по никакъв начин не се посочват последиците от неспазването на този срок.

80. Относно решение Ningbo Yonghong Fasteners/Съвет (C-601/12 P, EU:C:2014:115), противно на поддържаното от Съвета и Комисията, аз мисля, че в него не е ясно установено, че неспазването на този срок води до отмяна на спорния регламент само ако жалбоподателите докажат, че ако не е имало такова забавяне, Съветът е щял да приеме друг регламент, по-благоприятен за техните интереси. По делото, по което е постановено това решение, Съдът, сезиран като втора инстанция, е трябвало да прецени две основания, свързани с тълкуването от страна на Общия съд на член 2, параграф 7, буква в), втора алинея от основния регламент, който се отнася до срока за подаване на искане за предоставяне на статут на ДПИ. Първото основание е обявено от Съда за недопустимо [51]. Относно второто основание Съдът просто е посочил, че прочитът на обжалваното съдебно решение от жалбоподателя е неправилен [52] и че „[п]ри тези условия и без да е необходимо да се произнася по въпроса дали определеният в [тази разпоредба] срок представлява процесуална гаранция, която има за цел да защити правото на защита на жалбоподателя, следва да се констатира, че [това основание] не е нито правно, нито фактически обосновано и затова следва да се отхвърли като неоснователно“ [53].

81. Вярно, че в точка 42 от това решение Съдът приема, че „[в]ъв всички случаи доводите на жалбоподателя в рамките на [това] основание [са] неотносими, тъй като той не е изтъкнал причини, доказващи, че не може да се изключи вероятността решението относно […] ДПИ или спорният регламент да са по-благоприятни за интересите му, ако въпросният срок беше спазен, още повече че жалбоподателят не е оспорил пред Съда изводите в обжалваното решение по съществото на решението относно […] ДПИ“. Това допълнително навежда на мисълта, че Съдът в действителност се присъединява към практиката на Общия съд по отношение на последиците, които следва да се изведат от неспазването на тримесечния срок, предвиден в член 2, параграф 7, буква в), втора алинея от основния регламент [54]. Въпреки това от посочената съдебна практика това не следва по безспорен начин, а настоящите дела са повод Съдът да уточни позицията си.

82. Според мен тази съдебна практика следва да бъде потвърдена. Действително, както изтъква Общият съд, в основния регламент не се сочат никакви последици, които следва да се изведат от неспазването на тримесечния срок относно предоставянето на статут на ДПИ, за разлика от други процесуални срокове, предвидени в този регламент [55]. Подготвителните работи, довели до

49 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.

50 — C-601/12 P, EU:C:2014:115.

51 — Точки 29—33.

52 — Точки 39—40.

53 — Точка 41.

54 — Вж. например решения Shanghai Excell M & E Enterprise и Shanghai Adeptech Precision/Съвет (T-299/05, EU:T:2009:72), Since Hardware (Guangzhou)/Съвет (T-156/11, EU:T:2012:431) и Gold East Paper и Gold Huasheng Paper/Съвет (T-443/11, EU:T:2014:774).

55 — Решение Shanghai Excell M & E Enterprise и Shanghai Adeptech Precision/Съвет (T-299/05, EU:T:2009:72, т. 116, 118 и 119).

включването на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, също не дават повече яснота, доколкото единствено посочват, че разглеждането на искането за предоставяне на статут на ДПИ трябва да се направи достатъчно рано в хода на разследването, за да могат да се спазят останалите срокове [56].

83. В решението Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет [57] Съдът е трябвало да се произнесе дали неспазването на предвидения в член 20, параграф 5 от основния регламент десетдневен срок следва да доведе до отмяна на разглеждания регламент, установяващ антидъмпингови мита. Тази разпоредба предвижда, че Комисията трябва да предостави на засегнатите предприятия най-малко 10-дневен срок, за да представят забележките си, направени след окончателното разгласяване на основните факти и съображения, на основата на които се предвижда да се препоръча налагането на окончателните мерки. Също както член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, тази разпоредба отново не посочва последиците, които следва да се изведат от неспазването на този срок.

84. Ето защо Съдът, като потвърждава позицията на Общия съд, приема, че „неспазването на [посочения] […] срок би могло да доведе до отмяна на спорния регламент само доколкото съществува възможност поради тази нередовност административната процедура да доведе до различен резултат, който конкретно засяга правото на защита на жалбоподателя“ [58]. В това отношение той припомня, че „съгласно практиката на Съда не може да се изисква от жалбоподателя да доказва, че решението на Комисията е щяло да има различно съдържание; достатъчно е само да докаже, че такава хипотеза не е напълно изключена, след като жалбоподателят е можел да се защити по-добре, ако не е било допуснато това процесуално нарушение“ [59].

85. От друга страна, отново в същото решение Съдът е имал възможност да вземе становище относно последиците, които трябва да се изведат от решение за предоставяне на статут на ДПИ, прието от Комисията след изтичане на тримесечния срок и на мястото на първоначално решение. Съдът посочва, че „в светлината на принципите на законност и добра администрация [член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент] не може да бъде тълкуван в такъв смисъл, че да задължава Комисията да предложи на Съвета окончателни мерки, които биха възпроизвели — в ущърб на засегнатото предприятие — грешка, допусната в първоначалната преценка на посочените материални критерии“ [60]. Той стига до извода, че „когато в хода на разследването Комисията установи, че противно на първоначалната ѝ преценка дадено предприятие отговаря на установените в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея от основния регламент критерии, нейно задължение е да извлече съответните последици, като осигури спазването на предвидените в този регламент процесуални гаранции“ [61].

86. Общият съд, според мен основателно, е извел последицата, че „макар съгласно текста на член 2, параграф 7, буква в), втора алинея от основния регламент всяко решение относно [статут на ДПИ] да трябва по принцип да се вземе в тримесечен срок от началото на разследването и възприетото разрешение да остане в сила, докато трае разследването, според тълкуването на тази разпоредба от съда на Съюза […] при сегашното състояние на правото на

56 — Вж. Известие на Комисията до Съвета и Европейския парламент относно третирането на бившите страни, които нямат пазарна икономика в антидъмпинговите производства и предложение за регламент на Съвета за изменение на регламент (ЕО) № 384/96 (COM(97) 677 окончателен). Освен това подготвителните работи, довели до приемането на Регламент (ЕС) № 1168/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 344, стр. 1), също не внасят никакво уточнение относно целта на този срок, който е продължен на осем месеца.

57 — C-141/08 P, EU:C:2009:598.

58 — Точки 81 и 107 и цитираната съдебна практика.

59 — Точка 94.

60 — Точка 111.

61 — Точка 112.

Съюза, от една страна, приемането на решение след изтичане на този срок не води само на това основание до отмяна на регламента, с който се налага антидъмпингово мито, а от друга страна, това решение би могло да бъде изменено в хода на процедурата, ако се окаже, че е неправилно“ [62].

87. С оглед на тези съображения аз смятам, че Съдът следва да потвърди практиката на Общия съд, според която не може да се приеме, че всяко неспазване на срока, предвиден в член 2, параграф 7, буква в), втора алинея от основния регламент, трябва да води автоматично до отмяна на регламент на Съвета, който установява окончателни антидъмпингови мита. Всъщност неспазването на срока не може да доведе до такава отмяна, освен ако жалбоподателят не докаже, че ако срокът е бил спазен, Съветът е можел да приеме различен регламент, по-благоприятен за неговите интереси от основния регламент [63].

88. Налага се констатацията, че жалбоподателите в главното производство не са представили никакво доказателство за това, че спазването на срока от Комисията би довело до приемане на регламент, по-благоприятен за техните интереси, отколкото спорния регламент.

89. Затова съм на мнение, че надхвърлянето на срока, предвиден в член 2, параграф 7, буква в), втора алинея от основния регламент, не засяга неговата валидност.

3. Относно определянето на дъмпинговия марж

90. С първия си въпрос по дело C-34/14 запитващата юрисдикция цели също да се установи дали спорният регламент е невалиден поради нарушаване на член 9, параграф 6 от основния регламент, тъй като маржът на Golden Step — единственото дружество, което се е ползвало от статута на ДПИ — не е бил взет предвид при изчисляване на средно претегления дъмпингов марж в представителната извадка и следователно не е имал никакво влияние върху средно претегления дъмпингов марж, приложен по отношение на китайските производители-износители, които не са включени в представителната извадка.

91. Разбирам, че според запитващата юрисдикция Комисията е била длъжна да изчисли индивидуалните дъмпингови маржове по отношение на производителите-износители, включени в представителната извадка, а след това да изчисли средно претеглени дъмпингов марж, като включи индивидуалния марж на Golden Step.

92. В това отношение мисля, че запитващата юрисдикция тълкува неправилно разпоредбите на основния регламент. Така съгласно член 2, параграф 11 от този регламент „съществуването на дъмпингов марж през разследвания период се установява по правило на основата на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглените цени по всички сделки за износ за Общността или на основата на сравнение на индивидуалните нормални стойности и индивидуалните експортни цени за Общността сделка по сделка“. Този параграф не изключва прибягването до представителната извадка. Съгласно тази разпоредба Комисията е била напълно в правото си да изчисли за производителите-износители, включени в представителната извадка, средно претеглен дъмпингов марж, тъй като в момента на приемане на временния регламент на нито един от тези производители-износители не е бил предоставен статут на ДПИ или ИТ [64].

62 — Решение Since Hardware (Guangzhou)/Съвет (T-156/11, EU:T:2012:431, т. 167).

63 — Пак там (т. 160 и цитираната съдебна практика).

64 — Вж. съображение 134 от временния регламент.

93. По-нататък, относно прилагания метод за определяне на дъмпинговия марж за производителите-износители, които са сътрудничили на разследването, но не са включени в представителната извадка, следва да се отбележи, че Комисията е приложила член 9, параграф 6 от основния регламент. Както става ясно от съображение 135 от временния регламент, дъмпинговият марж на тези производители-износители, който не е бил предмет на индивидуално разглеждане, е определен, като е установен средно претегленият дъмпингов марж на дружествата, включени в представителните извадки. След като е бил установен само един дъмпингов марж за представителната извадка на китайските производители-износители, от една страна, и за представителната извадка на виетнамските производители-износители, от друга страна, същите маржове са били определени на всички други производители-износители от Китай и от Виетнам [65].

94. Между приемането на временния и на спорния регламент Комисията предоставя статут на ДПИ на Golden Step, което дружество е включено в представителната извадка, като приема, че в светлината на предоставената от това дружество информация следва да се преразгледа първоначалното решение и да му се предостави този статут [66]. Поради тази причина за дружеството е бил изчислен индивидуален дъмпингов марж [67]. За разлика от това приложеният метод остава непроменен, а именно Комисията прилага член 9, параграф 6 от основния регламент [68], като нищо в този регламент не сочи, че дъмпинговият марж на Golden Step не е взет предвид при този метод за изчисляване. В това отношение от решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет [69] става ясно, че Общият съд е констатирал, че дъмпинговият марж на Golden Step е взет предвид при изчисляване на среднопретегления дъмпингов марж на извадката [70]. Вярно е, че това решение е отменено от Съда, с мотива че Общият съд е нарушил член 2, параграф 7 от основния регламент [71]. Констатацията обаче, че за целите на изчисляване на среднопретегления дъмпингов марж е взет предвид дъмпинговият марж на Golden Step, не е била оспорена от жалбоподателя.

95. Следователно с оглед на всички изложени по-горе съображения смятам, че дъмпинговите маржове за износителите на обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам са установени правилно в спорния регламент. Освен това тази констатация важи и за регламента за удължаване, доколкото от него става ясно, че е възприет същият метод за изчисляване [72].

4. Относно определянето на вредата и на причинно-следствената връзка

96. С въпроси от четвърти до шести по дело C-659/13 запитващата юрисдикция пита Съда дали спорният регламент следва да бъде обявен за невалиден, доколкото нарушава членове 3—5 и член 17 от основния регламент, тъй като недостатъчен брой представители на производството на Общността са оказали сътрудничество, освен това доказателствата в преписката по разследването са показали, че при оценката на вредата за производството на Общността са използвани данни, опорочени от материални грешки, и тъй като последиците от другите фактори, за които е известно, че могат да причинят вреда, не са били надлежно отделени и отграничени от последиците в резултат на вноса, за който се твърди, че е дъмпингов.

65 — Вж. съображение 143 от временния регламент.

66 — Вж. съображения 70—72 от спорния регламент.

67 — Вж. съображение 146 от този регламент.

68 — Пак там.

69 — T-407/06 и T-408/06, EU:T:2010:68.

70 — Точка 103.

71 — Решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 34).

72 — Вж. съображения 126, 127 и 130 от този регламент.

97. Преди всичко в рамките на четвъртия въпрос C & J Clark поддържа, че институциите на Съюза не са могли правилно да преценят причинената вреда на промишлеността на Общността, доколкото само десет производители от Общността са включени в представителната извадка и следователно са подкрепили жалбата, което представлява едва 4,2 % от производството на Общността, далеч под изискуемите от член 5, параграф 4 от основния регламент 25 %.

98. Не споделям становището на C & J Clark.

99. Припомням, че в член 5, параграфи 1 и 4 от този регламент се предвижда, че разследване за установяване на съществуването, степента и въздействието на предполагаем дъмпинг се открива въз основа на жалба от името на промишлеността на Общността. Такъв е случаят, когато жалбата е подкрепена от производители от Общността, които, когато става въпрос за подобни продукти, представляват повече от 50 % от общото производство на подобния продукт, произвеждано от този дял на индустрията на Общността, който подкрепя или възразява срещу жалбата. Разследване не се открива обаче, ако производителите от Общността, които изрично поддържат жалбата, съставляват по-малко от 25 % от общото производство на Общността на сходния продукт, произвеждан от промишлеността на Общността.

100. Тъй като броят на производителите от Общността е голям, Комисията най-напред решава да събере различни данни, свързани с тези производители, посредством въпросник относно активната им процесуална легитимация. Именно чрез този въпросник производителите от Общността е трябвало да изразят позицията си относно евентуалното започване на антидъмпингово разследване, дали поддържат жалбата или ѝ се противопоставят или не вземат отношение по нея [73]. Както изтъква Общият съд в решението си Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет [74], правното основание, на което тази информация е поискана, е член 5, параграф 4 от основния регламент. Освен това в приложението към същия въпросник са посочени членове 4 и 5 от този регламент. Подобно на Общия съд аз смятам, че това доказва, че производителите от Общността са осъзнавали факта, че този въпросник цели да определи по-специално дали поддържат или не жалбата и че поради това те трябва да представят редица доказателства за съществуването на дъмпинг, вреда и причинна връзка между тях [75], които са съставни части на жалбата съгласно член 5, параграф 2 от основния регламент.

101. Изводът, който може да се направи от това, е ясен. Отговорът на въпросника относно активната процесуална легитимация е достатъчен, за да се докаже, че 814 производители от Общността, представляващи повече от 40 % от производството в Общността, поддържат жалбата съгласно член 5, параграф 4 от този регламент [76]. Едва впоследствие, въз основа на представените от тези производители доказателства, Комисията избира онези, които могат най-добре да представят промишлеността на Общността, за да изготви представителна извадка съгласно член 17 от основния регламент [77].

102. По-нататък от петия въпрос по дело C-659/13 става ясно, че запитващата юрисдикция изпитва съмнения също така относно валидността на спорния регламент, тъй като нарушава член 3, параграф 2 от основния регламент и член 296 ДФЕС, доколкото доказателствата в преписката по разследването са показали, че при оценката на вредата за производството на Общността са използвани данни, опорочени от материални грешки.

73 — Вж. точка 43 и приложение 2 към становището на C & J Clark. Вж. също решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67, т. 109 и 110). Припомням, че Съдът отменя това решение, с мотива че не е разгледано искането за предоставяне на статут на ДПИ от Комисията. Следователно констатациите на Общия съд в тези точки не са оспорвани.

74 — T-401/06, EU:T:2010:67.

75 — Точка 111.

76 — Вж. съображения 155 и 158 от спорния регламент.

77 — Вж. съображение 65 от временния регламент и съображение 57 от спорния регламент. Вж. също така точка 44 от становището на C & J Clark.

103. C & J Clark обяснява в това отношение, че Комисията получила информационни бележки, които поставят под съмнение информацията, предоставена от някои производители от Общността в хода на антидъмпинговото разследване. Въпреки това институциите на Съюза не преразгледали изводите си относно вредата на основата на тези бележки, като спорният регламент не посочва причините за това. По този начин бил нарушен член 3, параграф 2 от основния регламент, съгласно който определянето на вредата се основава на преки доказателства и включва обективна оценка.

104. Следва да се отбележи, че член 3, параграф 5 от този регламент посочва, че изследването на въздействието на дъмпинговия внос върху съответната промишленост на Общността включва оценка на всички релевантни фактори и показатели, които имат отношение към състоянието на тази промишленост. Констатирам обаче, че бележките, посочени от C & J Clark и представени в приложението към съображенията му, в действителност са само публикувани в пресата твърдения за измами и нарушения, допуснати от производителите на обувки от Общността[78]. Следователно в рамките на антидъмпинговото разследване институциите на Съюза са имали право да не се съобразят с тези бележки, които не са релевантни и не представляват доказателства, за да се концентрират върху многобройните други сложни и релевантни доказателства, предоставени от съответните икономически оператори.

105. Накрая, с шестия си въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция поставя въпроса дали спорният регламент е невалиден, доколкото той нарушава член 3, параграф 7 от основния регламент, тъй като последиците от другите фактори, за които е известно, че причиняват вреда, не са били надлежно отделени и отграничени от последиците в резултат на вноса, за който се твърди, че е дъмпингов, така че причинно-следствената връзка между този внос и претърпяната от промишлеността на Общността вреда не била коректно установена.

106. По-специално, според C & J Clark институциите на Съюза не са изследвали в достатъчна степен липсата на конкурентоспособност на промишлеността на Общността, въздействието на вноса от трети държави, нито въздействието на премахването на квотите за внос на стоки от Китай.

107. Припомням, че според постоянната съдебна практика, за да се определи дали е налице вреда, причинена на промишлеността на Общността, е необходима преценка на сложни икономически положения и поради това съдебният контрол върху такава преценка трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите са точно установени и дали не е налице явна грешка в преценката на тези факти или злоупотреба с власт. Това е така по-специално, когато в рамките на антидъмпингово разследване се определят факторите, които причиняват вреда на промишлеността на Общността[79].

108. Когато определят това, институциите на Европейския съюз са длъжни да изследват дали установената от тях вреда действително произтича от дъмпингов внос и да изключат вредата, настъпила в резултат от други фактори, и по-конкретно тази, която се дължи на поведението на самите производители от Общността[80].

109. В това отношение институциите на Съюза трябва да проверят дали влиянието на тези други фактори не е било в състояние да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос, от една страна, и претърпяната от промишлеността на Общността вреда, от друга страна. Те трябва също да се уверят, че вредата, която се дължи на тези други фактори, не се отчита при определянето на вреда по смисъла на член 3, параграф 7 от основния регламент и че поради това наложеното антидъмпингово мито не надхвърля необходимото за отстраняване на

78 — Вж. също така решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67, т. 167).

79 — Решение TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, т. 34).

80 — Пак там (т. 35).

вредата, причинена с дъмпинговия внос. Ако обаче институциите на Съюза установят, че въпреки подобни фактори причинената с дъмпинговия внос вреда е съществена по смисъла на член 3, параграф 1 от основния регламент, като последица от това може да бъде установена причинно-следствената връзка между този внос и вредата, претърпяна от промишлеността на Общността [81].

110. Изследването на релевантността на другите фактори, които трябва да се вземат предвид при определяне на вредата, зависи от сложна икономическа преценка, при извършването на която институциите на Съюза разполагат, припомням, с широко право на преценка. В конкретния случай от спорния регламент става ясно, че институциите на Съюза са проучили дали претърпяната от производителите от Общността вреда не произтича от други фактори, различни от вноса, предмет на антидъмпинговите мерки, и по-специално от липсата на конкурентоспособност на промишлеността на Общността, от въздействието на вноса от трети държави или от премахването на квотите за внос на стоки от Китай [82].

111. Следователно с оглед на всички изложени дотук съображения смятам, че институциите на Съюза не са допуснали грешка при определяне на претърпяната от производителите от Общността вреда и на причинно-следствената връзка между вредата и вноса, засегнат от антидъмпинговите мерки.

5. Значението на доклада на специалната група на ОУС и на правилата на СТО за законосъобразността на спорния регламент

112. В рамките на първия въпрос по дело C-34/14 запитващата юрисдикция изпитва съмнения относно валидността на спорния регламент, доколкото той се основава на член 9, параграф 5 от основния регламент. Запитващата юрисдикция обаче смята, че тази разпоредба е несъвместима с членове 6.10 и 9.2 от антидъмпинговото споразумение. Освен това спорният регламент също би следвало да е невалиден, тъй като дъмпинговият марж на Golden Step не е бил изчислен в съответствие с член 2.2.2, iii) от антидъмпинговото споразумение съгласно доклада на специалната група на Органа за уреждане на спорове на СТО (наричан по-нататък „ОУС“), сезиран със спора „ЕС — Обувки“ [83].

113. Следва да се припомни, че от постоянната практика на Съда става ясно, че с оглед на естеството и системата им споразумението за създаване на СТО, както и споразуменията от приложения 1, 2 и 3 към това споразумение (наричани по-нататък заедно „споразуменията на СТО“) по принцип не са сред нормите, от гледна точка на които може да се осъществява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза [84]. Само в хипотезата, в която волята на Съюза е да изпълни определено задължение, поето в рамките на тези споразумения, или в случая, при който съответният акт от правото на Съюза препраща изрично към конкретни разпоредби от тези споразумения, съдът на Съюза е компетентен евентуално да упражнява контрол за законосъобразност на акта на Съюза и актовете по прилагането му от гледна точка на тези споразумения [85].

81 — Пак там (т. 36 и 37).

82 — Вж. съображения 222—238 от този регламент и съображения 210—231 от временния регламент. В това отношение Общият съд по делото, по което е постановено решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67), е имал повод да разгледа подробно тези въпроси и е отхвърлил основанието, според което причинно-следствената връзка между вноса, предмет на дъмпинг, и претърпяната от промишлеността на Общността вреда не била достатъчно установена (точки 190—200). Припомням, че макар това решение да е отменено от Съда, констатациите на Общия съд не са поставени под съмнение от Съда в производството по обжалване.

83 — Вж. доклада на специалната група, озаглавен „Европейски съюз — Антидъмпингови мерки за някои обувки с произход от Китай“ (документ WT/DS405/R на СТО).

84 — Решение Комисия/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 38 и цитираната съдебна практика).

85 — Пак там (т. 40 и 41 и цитираната съдебна практика).

114. Според запитващата юрисдикция от съображения 3 и следващите от основния регламент следвало, че разпоредбите на този регламент са променени в светлината на многостранните търговски договорености, сключени през 1994 г., и на новите споразумения, свързани с прилагането на член VI от ГАТТ, сред които е и антидъмпинговото споразумение. Поради това „следва[ло] да се въвед[ат] *доколкото е възможно*[86], текстовете на новите споразумения в правото [на Съюза]“. Законодателят на Съюза следователно бил приел основния регламент, за да изпълни международните си задължения, поради което Съдът следвало да контролира законосъобразността на спорния регламент от гледна точка на тези задължения.

115. Съдът неотдавна имаше възможност да изрази становище по този въпрос. Действително в решението си Комисия/Съвет[87] той посочва, че „в някои случаи е приел, че антидъмпинговата система на СТО може да представлява изключение от общия принцип, че съдът на Съюза не може да упражнява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза от гледна точка на съответствието им с нормите на споразуменията на СТО[88]. „За да се допусне обаче такова изключение в конкретен случай, трябва и да е доказано в необходимата степен, че законодателят е изявил воля да изпълни в правото на Съюза определено задължение, поето в рамките на споразуменията на СТО“[89]. „За тази цел не е достатъчно това, че в съображенията към съответния акт на Съюза просто най-общо се отбелязва, че при приемането му се вземат предвид международните задължения на Съюза. За сметка на това е необходимо от конкретната оспорвана разпоредба на правото на Съюза да може да се заключи, че целта ѝ е да осигури изпълнението в правото на Съюза на определено задължение, произтичащо от споразуменията на СТО“[90].

116. Член 9, параграф 5 от основния регламент въвежда специален режим за вноса от държави с непазарна икономика, по-специално ИТ за съответните производители-износители. Предоставянето на такова третиране ще доведе до специален метод за изчисляване на нормалната стойност.

117. Констатацията на Съда относно член 2, параграф 7 от основния регламент[91] е валидна също така относно член 9, параграф 5 от него. Действително от посоченото известие на Комисията[92] става ясно, че ИТ, както и статутът на ДПИ имат за цел да се съобрази появата на предприятия в страни членки на СТО с непазарна икономика, които работят независимо от държавата, определяйки свободно правно и фактически продажбите си за износ. Член 9, параграф 5 от основния регламент следователно е израз на волята на законодателя на Съюза да приеме в тази област специфичен за правния ред на Съюза подход.

118. Тази констатация не се поставя под съмнение от обстоятелството, че съображение 5 от основния регламент гласи, че нормите на антидъмпинговото споразумение следва да се въведат „доколкото е възможно“ в правото на Съюза. Всъщност този израз трябва да се разбира в смисъл, че при приемането на основния регламент законодателят на Съюза определено е възнамерявал да вземе предвид нормите на антидъмпинговото споразумение, но все пак не е изявил воля за транспониране на всяка от тези норми в посочения регламент[93].

86 — Вж. съображение 5 от основния регламент. Курсивът е мой.

87 — C-21/14 P, EU:C:2015:494.

88 — Точка 44 и цитираната съдебна практика.

89 — Точка 45.

90 — Точка 46.

91 — Точки 48—50.

92 — Вж. бележка под линия 56.

93 — Вж. решение Комисия/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 52).

119. Що се отнася до значението на доклада на специалната група на ОУС относно валидността на спорния регламент, следва да се припомни, че съгласно член 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1515/2001[94], Съветът може, вследствие на доклад, приет от ОУС, според случая, да отмени или измени оспорвана мярка или да приеме други специални мерки, които смята за подходящи при тези обстоятелства. Налага се констатацията, че не е приета никаква специална мярка, за да се отмени или измени дъмпинговият марж, определен на Golden Step. След като Съюзът не е възнамерявал да изпълни определено задължение, поето в рамките на антидъмпинговото споразумение, и след като, както стана ясно, основният регламент не препраща изрично към точни разпоредби от това споразумение, законосъобразността на спорния регламент не може да бъде контролирана по отношение на посоченото споразумение, както то се тълкува впоследствие в препоръките на ОУС[95].

120. Следователно Съдът не може да преценява валидността на спорния регламент с оглед на антидъмпинговото споразумение и не може да бъде обвързан от доклада на специалната група на ОУС.

B– *Относно последиците, които трябва да се изведат от решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, а също и от невалидността на спорния регламент*

121. Седмият въпрос по дело C-659/13 и вторият въпрос, буква а) по дело C-34/14 изискват от Съда да разгледа, от една страна, последиците на решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710) спрямо другите производители-износители и вносителите и от друга страна, последиците от невалидността на спорния регламент.

1. Относно последиците на решения Zhejiang Aokang Shoes/Съвет и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет

122. Със седмия си въпрос Първоинстанционният съд (отделение по данъчни дела) пита Съда по същество дали отмяната на спорния регламент по делата, по които са постановени решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), води до това, че заплатените съгласно този регламент антидъмпингови мита не са били дължими по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс.

123. В действителност с този въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали такава отмяна има сила erga omnes.

124. Припомням, че с тези решения Съдът отменя спорния регламент „в частта, която се отнася до жалбоподателите“ по тези дела.

94 — Регламент на Съвета от 23 юли 2001 година относно мерките, които Общността може да вземе след доклад, приет от Органа за уреждане на спорове на СТО, относно антидъмпингови и антисубсидийни въпроси (ОВ L 201, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 24, стр. 112).

95 — Вж. в този смисъл решение Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, т. 29—35).

125. От друга страна, както става ясно от съдебната практика, тъй като съдът на Съюза не може да превишава правомощията си и да се произнася ultra petita […], отмяната, която постановява, не може да надвишава исканата от жалбоподателя [96]. В това отношение Съдът уточнява, че ако адресатът на определено решение реши да подаде жалба за отмяна, съдът на Съюза е сезиран само с частите от решението, които засягат този адресат, докато тези, които се отнасят до други адресати и не са били обжалвани, не се включват в предмета на спора, който съдът на Съюза трябва да реши [97].

126. Освен това Съдът приема, че независимо от това, че абсолютната сила, с която се ползва решението за отмяна на юрисдикция на Съюза, се отнася както до диспозитива на решението, така и до мотивите, въз основа на които то е постановено, тя не може да доведе до отмяна на акт, опорочен от същата незаконосъобразност, който не е оспорен пред съда на Съюза [98].

127. Следователно отмяната от Съда на спорния регламент по делата, по които са постановени решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), в частта, в която се налага антидъмпингово мито на жалбоподателите, не засяга валидността на останалите части от този регламент и по-специално антидъмпинговото мито, прилагано при внос на някои обувки с горна част от кожа, произведени от другите производители-износители и по-специално тези, които снабдяват C & J Clark и Puma, след като тези части не са били включени в предмета на споровете, които съдът на Съюза е бил сезиран да разреши [99].

128. Затова от отмяната на спорния регламент с тези решения не следва, че заплатените съгласно този регламент антидъмпингови мита не са били дължими по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс от вносителите, които се снабдяват от други производители-износители, за които тези решения не се отнасят.

2. Относно последиците, които трябва да се изведат от невалидността на спорния регламент

129. С втория си въпрос, буква а) по дело C-34/14 Финансовият съд на Мюнхен иска да установи какви са последиците от обявената от Съда невалидност на спорния регламент.

130. В това отношение припомням, че според постоянната съдебна практика „националните органи следва да отчитат в своите правни системи последиците от установяването на невалидността, от което следва, че антидъмпинговите мита, платени на основание на съответния регламент, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от [Митническия кодекс] и по принцип трябва да бъдат възстановени от митническите власти в съответствие с посочената разпоредба, ако са изпълнени условията за това възстановяване, включително и тези по параграф 2 от посочения член“ [100].

96 — Вж. решение Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, т. 24 и цитираната съдебна практика).

97 — Пак там (т. 25 и цитираната съдебна практика).

98 — Пак там (т. 26 и цитираната съдебна практика).

99 — Вж. в този смисъл решение Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, т. 27).

100 — Вж. решения Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия (C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 25 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение CIVAD (C-533/10, EU:C:2012:347, т. 20).

131. Следователно, доколкото става въпрос по-специално за Puma, следва да се отбележи, че след като Съдът констатира невалидността на антидъмпингов регламент, икономическият оператор по принцип не може вече да претендира за възстановяване на антидъмпинговите мита, които е заплатил на основание на този регламент и за които е изтекъл тригодишният срок, предвиден в член 236, параграф 2 от Митническия кодекс. В действителност тази разпоредба ограничава в рамките на три години възстановяването на недължимо платените мита.

132. Следователно на втория въпрос, буква а) по дело C-34/14 следва да се отговори, че вносител като Puma, който е оспорил пред национална юрисдикция решения, с които се изисква събирането на антидъмпингови мита съгласно спорния регламент, обявен за невалиден от Съда, по принцип има право да се позове на тази невалидност пред националната юрисдикция, за да си възстанови посочените мита в съответствие с член 236, параграф 1 от Митническия кодекс. Националният съд е компетентен да установи дали условията за това възстановяване, включително и това по параграф 2 от посочения член, са изпълнени.

Г– *Относно понятието за непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на член 236 от Митническия кодекс*

133. С втория си въпрос, буква б) по дело C-34/14 запитващата юрисдикция по същество пита Съда дали член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че невалидността на спорния регламент представлява „непредвидимо обстоятелство“, възпрепятствало заинтересования да подаде искането си в изискуемия тригодишен срок, позволявайки му по този начин да иска удължаване на този срок.

134. В това отношение следва да се припомни, че в решението си CIVAD [101]Съдът приема, че „незаконосъобразността на даден регламент не представлява непреодолима сила по смисъла на тази разпоредба и поради това не е основание за удължаване на тригодишния срок, в който вносителят може да поиска възстановяване на вносните мита, платени на основание на този регламент“ [102].

135. Според мен тази съдебна практика е приложима към разглежданите по дело C-34/14 положения. Всъщност припомням, че „понятието за случайно събитие включва обективен елемент, свързан с извънредни и външни за икономическия оператор обстоятелства, и субективен елемент, произтичащ от задължението на заинтересувания да се предпази от последиците на извънредното събитие, като вземе подходящи мерки, без да прави прекалени жертви“ [103]. В действителност понятието за непредвидимо обстоятелство се припокрива с това за непреодолима сила [104].

136. От изложеното следва, че разсъжденията, развити от Съда в решението му CIVAD [105], трябва да бъдат приложени по дело C-34/14. Затова разпоредбите, предвиждащи възстановяване на заплатени вносни или износни мита като изключение от нормалния режим на внос и износ, и понятието за „непредвидимо обстоятелство“ по смисъла на член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс трябва да се тълкуват стеснително [106].

101 — C-533/10, EU:C:2012:347.

102 — Точка 35.

103 — Вж. решение Bell & Ross/OHMI (C-426/10 P, EU:C:2011:612, т. 48).

104 — Вж. определение Faktor B. i W. Gęsina/Комисия (C-138/14 P, EU:C:2014:2256, т. 20). В практиката си Съдът никога не е правил реално разграничаване между двете понятия, отказвайки дори да изследва дали действително съществува такава разлика (вж. решение Bayer/Комисия, C-195/91 P, EU:C:1994:412, т. 33).

105 — C-533/10, EU:C:2012:347.

106 — Точки 24 и 25.

137. По-нататък Съдът приема, че незаконосъобразността на антидъмпингов регламент, която е обективно обстоятелство, не може да се счита като извънредно обстоятелство [107]. Доколкото става въпрос за обективно обстоятелство Puma е могло да предяви искане за възстановяване още след първото заплащане на антидъмпингови мита на основание на спорния регламент, с оглед по-специално на това да оспори валидността на този регламент, като направи възражение за незаконосъобразност пред националния съд, който може, дори е длъжен, да сезира Съда с преюдициален въпрос [108].

138. Ето защо смятам, че доколкото Puma е разполагало с възможността да оспори валидността на посочения регламент в тригодишния срок, установен в член 236, параграф 2, първа алинея от Митническия кодекс, като предяви искане за възстановяване на заплатените на основание на спорния регламент мита, невалидността на този регламент, ако тя действително трябва да се установи от Съда, не е непредвидимо обстоятелство, което да му попречи да предяви искане в срок [109].

139. С оглед на изложеното дотук смятам, че член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че невалидността на даден регламент, налагащ антидъмпингово мито, не представлява непредвидимо обстоятелство по смисъла на тази разпоредба и поради това не е основание за удължаване на тригодишния срок, през който вносителят може да поиска да му бъдат възстановени вносните мита, платени на основание на този регламент.

V – **Заключение**

140. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на Първоинстанционния съд (отделение по данъчни дела) по следния начин:

1) Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам, и Регламент за изпълнение (ЕС) № 1294/2009 на Съвета от 22 декември 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа с произход от Виетнам и с произход от Китайската народна република, приложимо и към вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа, доставяни от Административен район със специален статут Макао, декларирани или не с произход от Административен район със специален статут Макао, след преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета, са невалидни, доколкото в нарушение на изискванията на член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност, Европейската комисия не е разгледала исканията за предоставяне на статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране на производителите-износители от Китай и от Виетнам, които не са включени в представителната извадка.

2) Отмяната от Съда на Регламент № 1472/2006 по делата, по които са постановени решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), в частта, в която се налага антидъмпингово мито на жалбоподателите по тези дела, не засяга валидността на останалите части от този

107 — Точка 30.

108 — Точки 31—33.

109 — Точка 34.

регламент и по-специално на антидъмпинговото мито, което се прилага към вноса на някои обувки с горна част от кожа, произведени от другите производители-износители, тъй като тези части не са били включени в предмета на спора, който съдът на Съюза е бил сезиран да разреши.

141. Предлагам на Съда да отговори на Финансовия съд на Мюнхен по следния начин:

1) Регламент № 1472/2006 и Регламент за изпълнение № 1294/2009 са невалидни, доколкото в нарушение на изискванията на член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 Комисията не е разгледала исканията за предоставяне на статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране на производителите-износители от Китай и от Виетнам, които не са включени в представителната извадка.

2) Вносител като Puma, който е оспорил пред национална юрисдикция решения, с които се изисква събирането на антидъмпингови мита съгласно Регламент № 1472/2006, обявен за невалиден от Съда, по принцип има право да се позове на тази невалидност пред националната юрисдикция, за да си възстанови посочените мита в съответствие с член 236, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. Националният съд е компетентен да установи дали условията за това възстановяване, включително и това по параграф 2 от посочения член, са изпълнени.

3) Член 236, параграф 2, втора алинея от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че невалидността на регламент, налагащ антидъмпингово мито, не представлява непредвидимо обстоятелство по смисъла на тази разпоредба и поради това не е основание за удължаване на тригодишния срок, през който вносителят може да поиска да му бъдат възстановени вносните мита, платени на основание на този регламент.